

Matthias Stein

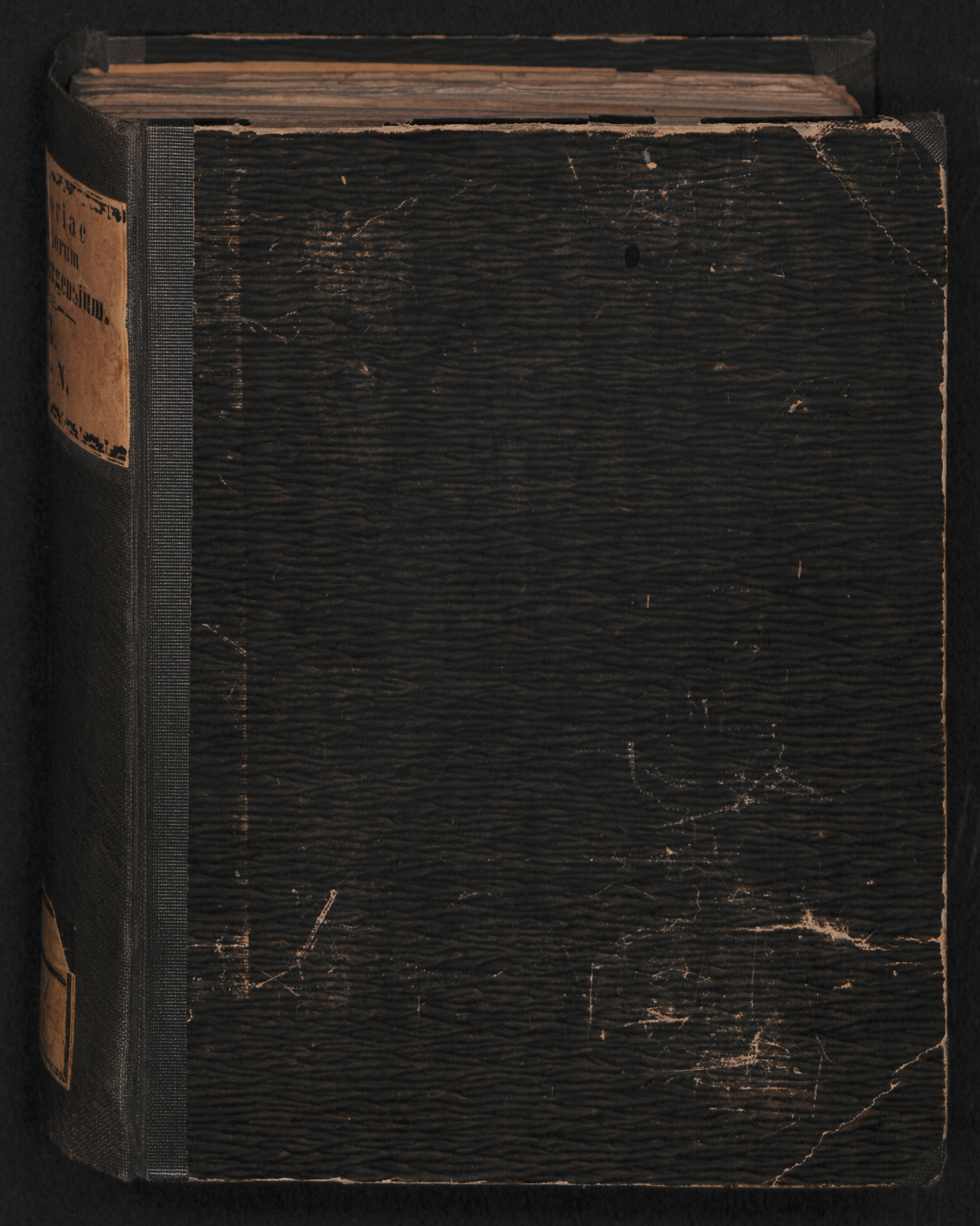
Rector Universitatis Rostochiensis Matthias Stein/ I.U.D. ... Acerbum Maxime Funus Viri ... Dn. Joachimi Lindemanni Phil. Et S. Th. Doct. Laudatissimi Phys. Ac Metaph. Prof. Publ. ... a Moestissima Vidua, Foemina Virtuosissima, Anna Kortholtia, Ad Horam I. Diei XXIX. Dec. Anni Labentis MDCXCVIII. ... Paratum, Indicit, Simultaq[ue] Ad Exequias ... Omnes Omnium Ordinum Ei Dign. Cives Academicos ... Vocat Et Invitat : [P.P. Rostochii Sub Sigillo Acad. d. 29. Dec. 1698.]

Rostochii: Wepplingius, [1698]

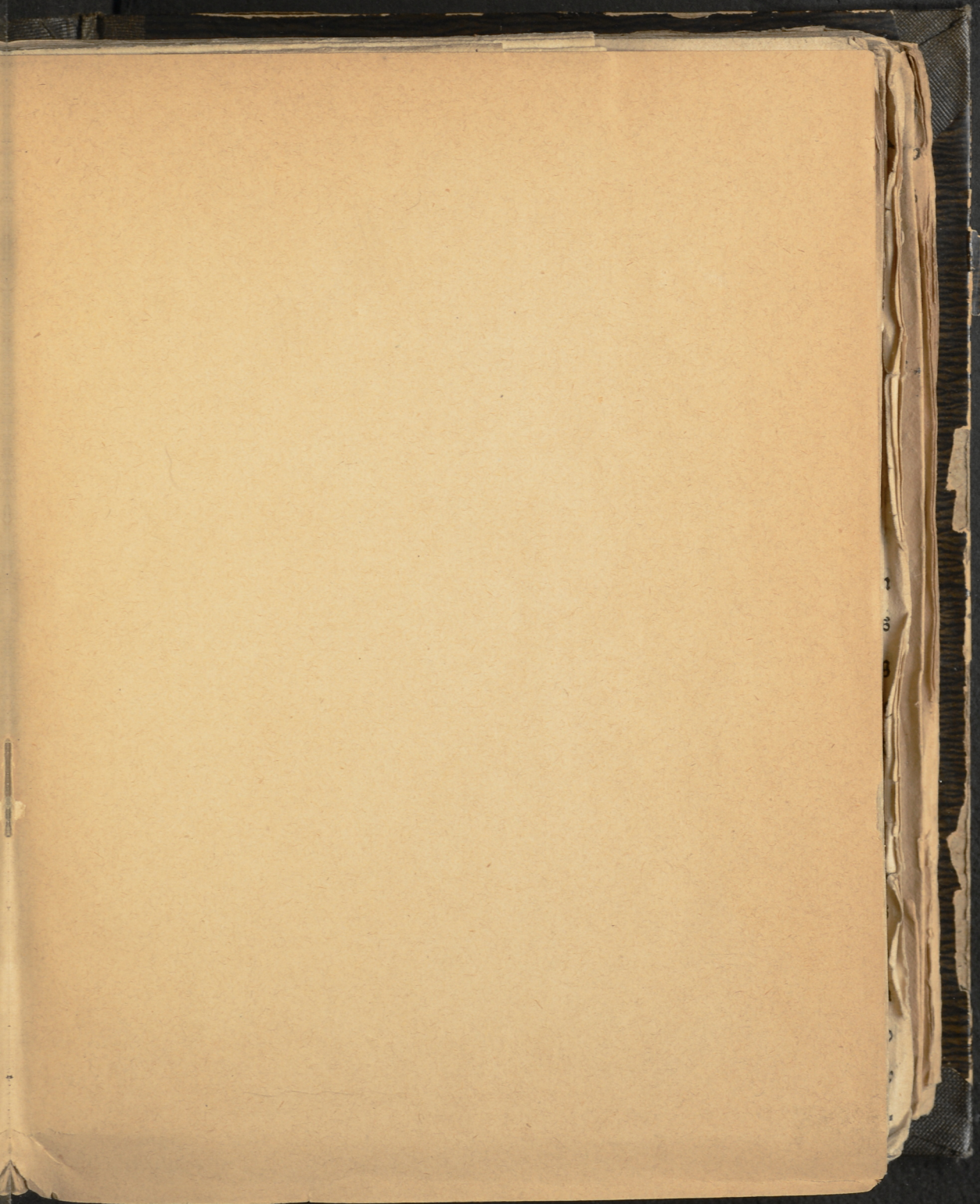
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn756285453>

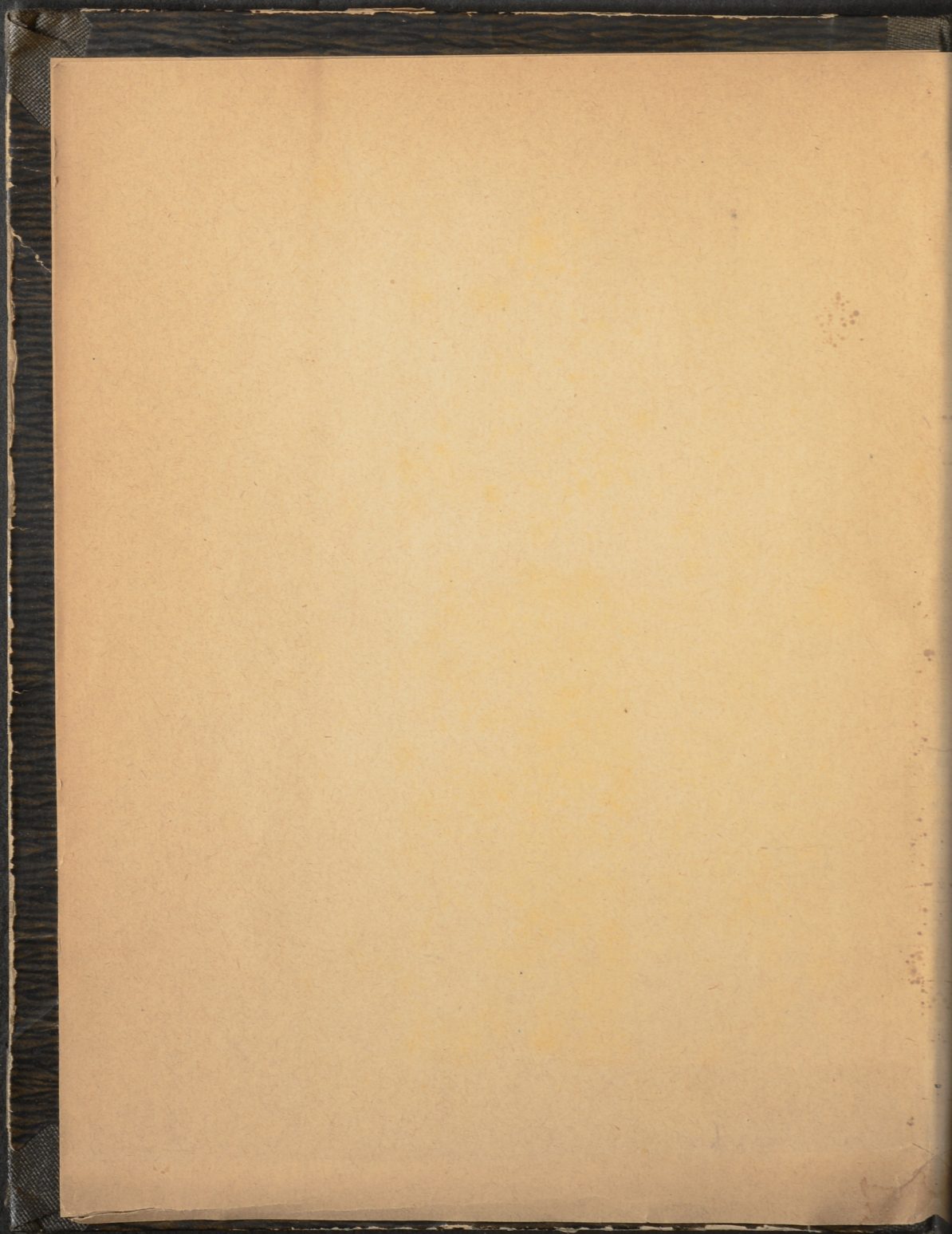
Druck Freier Zugang

Vol. 241. (3.) <SON>

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
MATTHIAS Stein/

J. U. D. ET CODIC. PROF. PUBL.
ACERBUM MAXIME FUNUS

VIRI PER QUAM REVER. ATq; EXCELLENTISSIMI,

DN. JOACHIMI
LINDEMANNI.

PHIL. ET S. TH. DOCT. LAUDATISSIMI, PHYS. AC
METAPH. PROF. PUBL. CELEBERR. SUÆq; FCTIS
DUM VIVERET, DECANI SPECTAB. UT ET AR-
CHID. MARIANI LONGE FACUNDISSIMI,

2

MOESTISSIMA VIDUA, FOEMINA VIRTUOSISSIMA,

ANNA KORTHOLTIA,

AD HORAM I. DIEI XXIX. DEC. ANNI LABENTIS MDC. XCVIII.

PIE AC DECENTISSIME PARATUM,

INDICIT, SIMULATq;

ADEXEQVIAS BENEVOLENTISSIME FREQUENTANDAS,

OMNES OMNIUM ORDINUM ET DIGN. & CIVES ACADEMICOS

SUIS QUOSQUE TITULIS CONSPICUOS,

PUBLICO HOC PROGRAMMATE,

QVA FAS EST HUMANIT. AC STUDIO, VOCAT ET

INVITAT.

ROSTOCHII

Typis JOH. WERPLINGII, Univ. Typog.

Extus jam labitur annus, ex quo venerabilis Professorum Universitatis hujus Ordo non tantum ab inclementia mortis non fuit turbatus (cum alia tamen Collegia hic non unam interea turbationem sentirent) sed eximie etiam Patronorum gratia auctus, dum scilicet inde à luctuoso planè B. SCHOMERI obitu nemo nostrum hic praesens ex hac vita fuit evocatus, sed & omnes ex illo tempore Facultates novis subinde iisque excellentibus membris creverunt. Nunc verò illum heu! ordinem nostrum falce denuo suam mors aggreditur; sed tamen non Seniores quendam, qui uti jure & more, ita & morte junioribus praere solet, excindit, sed ex junioribus aliquem turbato mortalitatis ordine, & illum quidem ex vita cogit emigrare, de quo minime id non modò non cogitabamus futurum, sed quem diutius quoque victurum longeque nos alios vivendo superaturum esse credebamus, atque ut superaret optabamus, quippe qui septimum saltem praeterlapso Septembri Mense Professionis, & trigessimum septimum superiori Aprilis mense vitae annum ingressus erat, viribus sane haecenus integer, corpore satis vegetus, animo hilaris, facie jucundus, pedibusque agilis, Virum puto Reverendum perquam & Excellentissimum Dn. D. JOACHIMUM LINDEMANNUM, officiis in rubrica laudatis perquam conspicuum, Collegam, Amicum & Confessionarium nostrum honoratissimum & desideratissimum, de cujus ortu, natalibus, studiis, officiis, vita & obitu, quia telluri omnium matri hodie mandandus est, pro more breviter commemorabo, tum ut Viduae & Matris acerbo planè luctu merfarum aliorumque cognatorum lacrymae non nihil sistantur, & moeror leniatur; tum quoque ne fama & memoria Vitae laudabiliter peractae cum corpore VIRI simul sepeliatur; tum denique

que ut nos omnes inexpectato & media in vita morientis obitu
commonefacti, mortis ex improviso nobis quoque imminenti me-
minentissimi simus. *Breviter* in qua commemorabo: In hac enim
commemoratione mensuram programmatis determinatam
excedere non licebit, neque adulationibus id augere vacabit.
Si quis vero prolixius vitæ LINDEMANNIANÆ curriculum
desideraverit, is programma evolvere potest inaugurale, quod
ante triennium & quod excurrit ex ore B. LINDEMANNI
nostri consignavit F. C. Theologicæ apud nos Senior Ve-
nerabilis, & t. t. quando Noster pro licentia consequendi sum-
mos in Theolog. honores sub ejus directorio disputaret, Deca-
nus Spectabilis, qui nobis tanquam pie functi Doctoris Pro-
motor infra erit ex merito laudandus, & ex cujus program-
mare non nulla ad nostrum facientia scopum petere abs Ma-
tre Viduaque LINDEMANNIANA rogamur.

Scilicet nascentem nostrum A. 1662. & septimo quidem A-
prilis die excepit hæc ipsa, quam incolimus, quamque
Academia toto orbe celebrem fecit, Civitas, Metropolis Mek-
lenburgica. *Parentem* agnovit Pl. Reverendum & Ampliss.
Virum, DN JOACHIMUM LINDEMANNUM, pri-
mo Ecclesiæ hîc ad S. Petri per integros octodecim annos
Diaconum, deinde Ecclesiæ ad D. Mariæ, cui & p. defunctus
ministravit, Archidiaconum, per septennium meritissimum &
inter alia quoque facundiâ perquam clarum, qui A. 1669. d. 7. Sept.
fuit denatus; *Matrem* vero Matronam pietatis Studiosissimam
& laudē nostrâ superiorem. EVAM Goldsteins / quæ per
DEI gratiam adhuc superstes, sexagesimum jam nonum
ætatis annum agit, & acerbissimos dolores, ex præmaturo fili
hujus unigeniti obitu perferentiscit, quos ut forti pectore con-
stanti in Deum amore superet, solatioque fruatur tantò majori,
quanto majores ejus sunt dolores & quanto acerbiores fune-
ri hujus filii lacrymas impendit, ex animo vovemus. Et sane

suas sociaret super hoc funere lacrymas, nisi in cœlis lætissi-
 mum complecteretur nepotem Paternæ lineæ *Avus*, Vir Con-
 sultissimus atq; Excellentissimus DN. THOMAS LINDE-
 MANNUS, ex Civitate Westphalorum Hervordia oriundus
 (qvæ magnos sanè viros nobis produxit, nempe Cothman-
 nos, Varenios & alios) J. U. D. ejusq; Profess. in hac olim Acad.
 meritissimus, simulq; Civitatis hujus Syndicus & Com. Pa-
 lat Cæsareus, uti & Serenissimi Ducis Mekelb. qvondam Regen-
 tis DN. ADOLPHI FRIDERICI, gloriosæ reordationis, Con-
 siliarius gravissimus, cujus sanè Viri & simul Patruī gloria ad
 honorum viam, qvam ingressus est noster, calcar addidisse vi-
 detur. Fuit v. patruus Vir Maximè Rev. & Excell. DN.
 THOMAS LINDEMANNUS, S. Th. D. ejusq; hīc Prof.
 Publ. celeberr. & deinceps Ecclesiæ Germanicæ apud Haffni-
 enses Pastor, gener QVISTORPIANUS qvondā æstumatissi-
 mus. Neq; illas omitteret lacrymas funeri huic impenden-
 das maternæ lineæ *Avus*, nisi pariter cœlestes inter amplexus
 de erepto è calamitatibus mundi nepote gauderet, Vir Maxi-
 mè Rev. & Ampliff. DN. M. JOH. Goldstein/alias Chrysolithus
 dictus, Pastor hīc qvondam Nicolaitanus & Ecclesiarum Ro-
 stochiensium Superintend. meritissimus, cujus in Ma rimo-
 nio successor Aō. 1636. factus est DN. M. REMBERTUS
 Sandhagen/ejusdem Eccles. tunc Diaconus, dein verò etiam
 Pastor & R. Minist. Director vigilantissimus, qvi filias reliquit
 duas, quarum altera MARGARETHA CATHARINA,
 primò uxor fuit RIDEMANNIANA, dein SLUTOVIANA,
 tertio deniq; HELWIGIANA; altera verò ANNA primò
 fuit BINDRIMIANA, jam v. uxor ELLERHUSIANA,
 utraq; superstes, Carissimæ Sororis uterinæ, EVÆ GOLD-
 STEINIO-LINDEMANNIANÆ Filium tam cito ereptum
 summo opere deplorant. Et quanta qvæso suspiria à dolori-
 bus expressa duceret utraq; Avia, nisi mortalitate essent ex-
 emtæ; *Avia* qvidem paterna, *Matrona* planè insignis ELISA-
 BE-

BETHA HAHNIA, ex patricio Hahniorum stemmate hic oriunda, quæ functo priori Marito D. THOMA LINDEMAN, NO, deinceps Excellentissimo nupsit practico DN. D. ADOLPHO FRIDERICO AB HAGEN; *Avia* verò materna DOROTHEA Alwart / Matrona quondam sui sexus ornamentum, cujus exequias demum Ao. 1676. posterior Maritus jam laudatus DN. M. Sandhagen / parabat. Quid verò de *Proavis* dicemus, qui nobis Majores p. Defuncti commemorantibus negligendi non erunt, licet omnes dignitate avis non fuerint pares? Proavus enim à parte avi paterni HINRICUS fuit LINDEMAN, Civis & Pistor Hervordiâ Westphalus, cujus uxor, quæ nostri proavia, erat ANNA KIRCHHOFIA; Proavus alter ex parte aviæ paternæ DN BERNHADUS HAHNIUS, cujus uxor erat ELISAB. CLINGIA, ex nobilissima Clingiorum familia. Tertiùs verò proavus à parte avi materni memoratur HINRICUS Goldstein / pariter civis Westphalus, cujus uxor EVA Trippen / matrona perhibetur honesta & pietatis planè studiosa. Quartus denique proavus respectu aviæ maternæ erat JACOBUS Alwart / Civis quondam & Cerevisarius hic præcipuus, cujus conjux fuit CATHARINA Dunsers / matrona quondam virtuosissima, DN. M. ANDREÆ Dunsers Pastoris hîc Petrini germana, & HINRICI Dunsers / Civis Sternbergâ Megapolitani filia. Tantis vero tamque honestis piisque ortum Parentibus, quis non egregiè à suis educatum crederet Nostrum? licet enim is puer vix septennis esset, cum parente suo præcoci fato (quali nunc ipse suis eripitur liberis) privaretur; pia tamen mater jam laudata ex moribus filii aptitudinem ingenii ad majora perspicuens, eò majori ipsi cura de fidelibus subinde Præceptoribus prospiciebat, quos inter memoratur meritò DN. M. MATTHÆUS LAURENTIUS, ad D. Mariæ hîc olim Diaconus, qui tantò majorem studiorum ejus rationem gerebat, quantò arctiori affinitatis vinculo per sororem MARIAM ELISA-

A;

BE

BETHAM ab eadem domi ductam junctus erat. Illo ta-
 men ex vivis spe citius erepto, cura studiorum ejus ad Scho-
 lā hic oppidanā Conrectorem, dein vero & Rectorem M.
 JO. JUSTUM MOHRIUM devolvebatur. Quicquid ve-
 ro informationi ejus adhuc defuit, id omne ductā rursus So-
 rore ejus viduā jam dictā, plenā suffecit manu Vir. Pl. Rev.
 & Amplissimus DN. M. JOH. MANZELIUS, tunc tem-
 poris Græcæ hīc linguæ Professor, deinde & Gymnasii Gu-
 stroviensis Rector; nunc vero Ecclesiæ Neo-Caldensis Pa-
 stor & Synodi illius Præpositus, meritis perquam clarus.
 Jactis ita per hos Præceptores in humanioribus, & Philoso-
 phia & Catechesi Christiana fundamentis, ad Academias mit-
 tebatur, & primò quidem A. 1679. celeberrimam adire Wit-
 tebergam jussus, Hospitem & Doctorem præcipuè nactus
 est DN. D. DEUTSCHMANNUM, Theologiæ Professore
 longè celeberrimum, nunc F.Ctis Theol. Seniore, sub cujus
 auspicio privatim sæpius respondendo & opponendo egregi-
 os statim in Theol. progressus fecit. Sed nec alios ibi Pro-
 fessores inclutos nempe D. CALOVIIUM, D. MEISNE-
 RUM & D. QVENSTEDUM frequenter audire intermi-
 sit, multò minus Philosophica neglexit; Sed hospitis sui jam
 nominati cōsilio ducem sibi in illis elegit DN. M. GEOR-
 GIUM SCHWARZIUM t. t. F.Ctis Phil. Adjunctum, dein
 S. Th. Doctorem & Præpositum Stargardiensem Pomeranum
 simulque Gymnasii Professore, quo etiam præfide ante
 abitum disputationem de *obligatione conscientie* publicitus
 eodem anno 1679. defendit. In Patriam vero Academiam se-
 quenti Anno 1680. reversus, ad pedes Theologorum nostro-
 rum, B. nempe VARENI, COBABI & SCHOMERI,
 qui eodem Anno huic Academiæ Professor dabatur, frequen-
 ter sedebat & publicis speciminibus industriam hīc suam satis
 probabat. Siquidem non tantum A. 1681. in publico SCHO-
 MERI Collegio Anti Sociniano bis terq; respondit, sæpius-
 que

que opponentis spartam ornavit, sed & seq. A. 1683, in ultimo veterani summiqve Theologi B. VARENI Collegio publico disputatorio, super universos Theol. locos incepto, sed obitu Præsidis abrupto, semel de *Proto canonicis & Deutero canonicis S. Scripturae libris* disputavit. His ita per quadriennium hic in evidens industriæ atqve eruditionis signum laudabiliter ab ipso peractis, impetum cepit vicinam quoq; Academiam Pomeraniæ aliasqve ejus provinciæ urbes invifendi. Ex his autem reversus eodem, qvo redibat anno, qui erat 1684. Decano Viro Nobilissimo & Ampliff. DN. CHRISTIANO HILTEBRANDO. Phil. Mag. & Log. Prof. Ducali, nunc FCTis suæ Seniore, Collega nostro honoratissimo ab Ampliff. FCTe Philosophia Magistri gradu ex merito ornabatur, illoqve insignitus mox alios docere, habitis subinde in Philosophia Collegiis, incipiebat, ita tamen ut habendis quoqve ad populum concionibus non raro vacaret. Siqvidem propter singularem, qva pollebat, facundiam, non tantum cum voluptate audiri optabatur, sed & operam ejus Ecclesiæ, præcipuè Nicolaitana, reqvivebat, quæ Pastorem tunc suum DN. M. REMBERTUM SANDHAGENIUM amiserat, de qvo suprà diximus, qvod Avo ejus B. M. GOLDSTEINIO in Matrimonio successerit, adeoque vitricus matris LINDEMANNIÆ fuerit. Ita verò Ecclesiasticis & homileticis vacabat, ut nec Academica & polemica cum vulgo negligeret: Siqvidem A. 1685. uno in mense Martio non tantum specimine declamatorio de LITERARIARTIUM VENATIONE, sed & disputatorio Philosophico de *Veritate imperante*, qvod præsidendo edebat, eloquentiam atq; eruditionem suam Academiæ denuo commendabat. Cæterum his nondum contentus, eodem An. 1685, Witebergam, cujus favorem nuper singularem expertus erat, revisit. Tunc verò ibi hospitio B. CALOVII & conversatione tum DN. KIRCHMAJERI, Eloqy. Prof. & Acad.

Senio

Senioris, tum B. WALTERI, tum DN. SCHURTZFLEI-
 SCHII gaudens, quis non in Theologia & Eloqventia & Hi-
 storia ipsum profecisse crederet? Sed nec facultatem docen-
 di in illa Univerſitate tanquam Philoſ. Magiſter negligebat.
 Quem in finem pro impetranda ibi facultate illa ſub præſi-
 dio Dn. Prof. ROHRENSEE pro more illius Acad. Diſputa-
 tionem Phil. quæ *Dodecadentibesium ſelectarum Moraliū* ex-
 hibebat, publicitus reſpondit, quæ Diſputatione præviâ mox
 ipſe Præſes aliam de *fortune ſabro* Diſputationem eodem An.
 1685. defendit. Cum vero hospite tunc ſuo D. CALOVIO,
 ſpe citius priuaretur (ſiquidem is ſub initium ſeq. anni 1686.
 ad meliores tranſibat) redire mox in patriam volebat, ita ta-
 men ut vicinam prius *Lipſienſem* & Theologos ejus Acade-
 demię ſalutaret. Licet autem huc redierit, non tamen apud
 nos diu ſubſiſtere voluit, ſed voluptate peregrinandi non ſi-
 ne laude tractus, in media illius anni æſtate Hamburgum
 coniecit & inde navi in conſœderatum veniens Belgium
 non modo *Amſelodamum* & *Lugdanum*, Hagamque Co-
 mitis, ſed & Roterodamum atque Trajectum vidit &
 Profeſſores ibi Virosq; præcipuos ſalutavit ac audivit. Au-
 tumno verò ingruente rediit ad ſuos meditans, per Comi-
 tatum Bentheimenſem & Episcopatum Monafterienſem Bre-
 menſemq; Ducatum revertebat̃ Hamburgum & inde Ro-
 ſtochium. Sed neque nunc ſine informatione aliorum nec ſi-
 ne eruditionis ſpecimine ap. nos vivere conſultū ratus, Col-
 legia juventutis Studioſæ aperiendo, & Diſputationem Philoſ.
 de *Præjudiciis Philoſophicis* menſe Aprili Ao. 1687. habendo,
 Patronis ſe iterum iterumque commendabat. Unde mox
 factum, ut An. 1688. à *Nobiliff. & Ampliſſimo* Civitatis hujus *Se-
 natus* ex, inprovifo ad Eccleſiæ hîc Marianæ Archidiaconatum
 tunc vacantem inter alios præſentaretur, & ab Eccleſia ſi-
 mul *maximâ* votorum pluralitate ex merito in locum B. M. LU-
 DOVICI BARCLAI, qvi ſuperiori Anno 1670. Parenti e-
 jus

jus B. JOACH. LINDEMANN in hoc Archidiaconatu successerat, non
 sine patenti providentiæ div. argumento eligeretur. Ita v. Ecclesiæ Mini-
 sterio gaudens, de Socia quoq; tori circumspicere prolixius haut indige-
 bat: siquidem illam mox in ædibus Dn. *Consulis* WOLFRATHI jam beati
 inveniebat, quippe qui Conjugis suæ Sororis ANNÆ KIRCHHOFFIÆ
 Filiam, Virginem tunc florentissimam, nempe ANNAM KORTHOL-
 TIAM, ab Avia ejus hinc educatam, consentiente ejus Parente nunc be-
 ato, D. CHRISTIANO KORTHOLTIO, S. Th. ap. Kilonienses Profess.
 primario, & interveniente Sacerdotali benedictione in matrimonium ipsi
 elocavit, quæ quantis jam doloribus dolorumque testibus lacrymis
 Maritum tam subito ereptum prosequatur, quilibet conjicere potest,
 præsertim cum ardentissimo se invicem amore fuerint amplexi, & quarta
 jam vice mater durante hoc conjugio ipsi pepererit, unâ quidem filiam,
 nempe ANNAM ELISABETHAM adhuc per DEI gratiam vitali aurâ
 vescentem, Patris quondam delictum; tres v. filios, ex quibus duo prio-
 res JOACHIMUS CHRISTIANUS & JOACHIMUS HENRICUS,
 pridem ad meliorem abiire vitam, tertio JOHANNES CASPARO ad-
 huc puerulo superstitante, quibus divinam benedictionem & meliora
 fata post fata Parentis præcociâ precamur. In Officio Pastoralis constitutus,
 fama singularium in habendis ad populum concionibus donorum exte-
 ros mox alliciebat: unde factum, ut triennio post, occasione itineris per
 Cimbriam ad Dn. Socerum D. Kortholtium, Kiloniensem Theologum,
 præviâ invitatione ejus suscepti, non tantum Reverendissimus Lubecen-
 sis Episcopus Ecclesiasticam in aula Euthinensi functionem offerre ipsi
 propenderet (cujus tamen propensæ voluntati neminem gereret No-
 ster, tum Parochiani hinc Mariani, factâ ad ipsum deputatione tam
 honorifica quam munifica, tum Amplissimus & prudentiss. Urbis hujus
 Senatus oblatione Professionis Philosophicæ benefica, quam deinceps ac-
 cidente solenni introductione A 1692. m. Sept. suscepit) præcavebant: sed
 & amplius WisMariensium Senatus, amplitudine & prudentia conspi-
 cuus, Pastoratum ipsi Nicolaitanum unâ cum Consistorii Assessoratu
 conferre intenderet, cui tamen ex dictis jam rationibus annuere non
 licebat. Cum vero munus hinc tum Academicum tum Ecclesiasticum ma-
 gnafide ac dexteritate administraret & non tantum variis lectionibus,
 collegiis & Orationibus politis politicisque Juventuti Studiosæ, sed &
 disertis & ad ædificationem tendentibus sacris orationibus Ecclesiæ sic
 prodesse spartamq; ornare utramq; studeret, ecce Veneranda FCtas
 Theologica officiis ejus gradum in Theologia summum, in majus stu-
 diorum ejus incitamentum addere voluit, quem Doctoris gradum etiâ
 comoda occasione oblata, legitimè satis prævio scilicet examine

rigoroso & præmissâ disputatione inaugurali (quam de *Sanctorum cum*
Christo *divinorum resurrectione*, ex Matth. 27. v. 52. & 53. præside De-
 cano Facultatis, Viro Maxime Reverendo atq; Excellentissimo, DN. D.
 ANDR. DANIELE HABICHHORSTIO, S. Theol. Prof. celeberrimo
 & Sereniss. Duc. Meckelsb. Consiliario, uti & Collegii Ducalis ac Facul-
 tatis Theol. Seniore Venerando, Collega & Amico nostro honoratissi-
 mo d. 9. April. 1695. habebat mox seq. 18. April. die, Decanatu interim ad
 Maxime Rev. & Excellentissimum Dn. D. JOHANNEM FECHTIUM,
 S. Th. Prof. celeberrimum, Consist. Duc. Assessorum & Districtus Ro-
 stoch. Superint. vigilantissimum, Collegam item nostrum & Ami-
 cum honoratissimum, devoluto, eodem quidem Dn. D. FECHTIO Pro-
 motore, sed tamen Procancellario & Serenissimi Cancellarii Vicario le-
 gato, Dn. D. HABICHHORSTIO, nuper Decano suo, in solennissimo
 Promotionis actu (quem tres simul Superiores hic Facultates primo
 sane exemplo, in superiori Rectoratu meo adornabant) cum applausu
 impetrabat. Jamq; spes erat fore, ut interventibus aliis adhuc spe-
 ciminibus tam Disputationibus, quam Orationibus Academicis & Ec-
 clesiasticis, (quales & nuper singulari tum facundia tum jucunditate ha-
 buit) gradum Doctoris in majorem Dei gloriam, Ecclesiæ solatium, A-
 cademiæ incrementum suæq; tandem familiæ ornatissimum florem,
 uti cœperat, ulterius esset ornaturus studiorumq; & laborum amplio-
 res longè fructus & præmia percepturus, perque honorum publico-
 rum augmenta & speciatim per ulteriorem ad Pastorum Marianum
 (quem abitu suo ad ampliorem Ecclesiam Hamburgensem jam ante an-
 num & quod excurrit vacantem reliquit Dn. D. FRANCISCUS WOL-
 FIUS, Socer noster maxime venerandus) promotionem, per instantem
 proximè Amplissimi Senatus præsentationem & subsequituram electi-
 onem, famæ nominiq; Lindemanniano majus omnino decus esset con-
 ciliaturus; sed verò quam fallax hominum spes atq; voluptas! Hæc heu
 spes cum infando sævissimæ Conjugis Matrisq; & liberorum cordo-
 lio concitatissime incubans mors interceptit. Dum enim talia spera-
 mus & Lindemannus noster officii ergo, febri maligna decumbentes,
 ejusque tanquam animæ curatoris præsentiam desiderantes, invisit, ipse
 mox malignitate febrium sive territus sive infectus ægrotare incipit;
 nec tantum ægerrimè ægrotat, sed ita quoque ægrotat ut non recon-
 valescat sed heu occumbat. O fatum præ multis sanè aliis luctuosissi-
 mum! Quid amplius dicam? Fateor, hîc hæret calamus & quasi hebet,
 manusque trepidat. Sed dum calamus ita hæret manusque trepidat no-
 stra, ecce commodum nobis scriptione sua subvenit VIR. Experientissi-
 mus atve Excellentissimus, Dn. D. BERNHARDUS BARNSTORFIUS,
 Med.

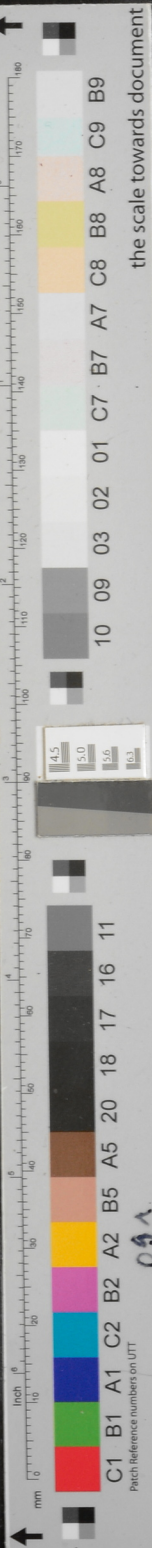
Med. Prof. celeberrimus, & FCtis suæ Senior ac Poliater meritiſſimus,
 Collega & Amicus noſter honoratiſſimus, qui cauſam luſtus morbi-
 que genus & mortis VIRI præmaturæ hiſtoriam ita nobis deſcribit:
 Febris Epidemia, quæ jam per aliquot ſeptimanas, non ſine malignitatis no-
 ta, inter Inſolas noſtra Civitatis paſſim graſſari cæpit, pie Deſunctum quoq;
 Noſtrum, virum ſcil. Maxime Reverendum & Ampliſſ. Dominum Joachimum
 Lindemannum, Theol. D. Archidiaconum Marianum, Phyſ. & Meraphyſ. Prof.
 Publ. celeberrimum, Collegam & Affinem noſtrum honoratiſſimum, nunc heu!
 Deſideratiſſimum invaſit, primum quidem cum frigore & horrore haud admo-
 dum magno, quem calor, cum dolore capitis gravativo, pulſus, frequentiori
 fuit ſecutus; mox tamen hiſce graviora & periculoſiora ſeſe adjunxerunt
 ſymptomaſa, ſubitanea ſcil; Omnimoda virium proſtratio, vigilia nimia, in-
 quietudines, jaſigationes & ſuſurrus, cum audiendi difficultate, vertigo, car-
 dialgia, lingua fauciumq; aſperitas, ſiccitas & ardor; quæ omnia, à ſponte nati-
 um ſuperſeſcente hæmorrhagia ſatis largæ, tantum abſuit ut fuerint immi-
 nua, ut potius exinde majora incrementa ſumſerint. Et quamvis ego cum Ex-
 cellent. & Experienciſſ. Domino Detardingio Med. D. & Prof. Publ. celeberrimo
 Collega & Affine meo honoratiſſimo, ad cauſam bujus mali, miasma ſcil. malia-
 gnum, tollendam, & prodiſtum exinde circulantium humorum, turbulentum,
 perverſum & irregulariſimum aq; in fluxum compeſcendum, totumq; mor-
 bum hoc modo debellandum, omnem adhibuerimus operam, & ariq; remedia
 præſcripſerimus, ſucceſſum tam. n. optatum obtinere minime potuimus; ſepti-
 mo enim decubitus die, mente ſimul laborare & cum levi furore delirare, præ-
 terea q; ſudore frigido q; diffuere coepit, unde omnibus tandem exhauſtus viribus
 circa finem Octavi, inter preces & lacrimas adſtantium, placidiſſimè vitam
 ſuam finivit Sic eſt! placidiſſimè inter preces adſtantium vitâ finivit ſuâ. Neq;
 tamen adſtantes tantum preces promoribundo fuderunt, ſed ipſe etiam
 tam ante, quam in agone mortis precibus vacavit: quam primum enim
 indicia morbi ſenſit, dies noctesque precibus ſe Deo commendavit &
 ad mortem præparavit. Et licet votorum ejus ſumma fuerit, ante obi-
 tum adhuc ſacri coporis & ſanguinis Dominici epulo refici; maligni-
 tas tamen morbi, qui magnò cum impetu invaſit & infirmitas ægro-
 tantis, quæ concitatiſſimè creſcebat, heu impedivit quo minus voti red-
 deretur compos. Interim tamen Dominum & Servatorem ſuum & no-
 ſteum Jeſum, cui fideliter ſervierat, in corde habebat ſuo, & meri-
 ta juſ, quæ magna ſemper fiducia prædicaverat, memori mente te-
 nebat, idque vel inde pateſcebat, quod ubi Collega & Confessiona-
 rus ejus Adm. Rev. & Ampliſſimus DN. D. BERNHARDUS MUL-
 LERUS, Eccleſiæ Marianæ Diaconus meritiſſimus (cui Deus æger-
 riſimè etiam pariliq; heu morbo nunc decumbenti gratiâ ſua adſi-
 ſtat) pridie obitus ejus quidam inſcriptum.

sed & mente ipsum laborare visum interrogaret, an novisset quis
 esset? item an etiam Jesum in corde haberet suo? ad primum re-
 sponsurus, dextram ipsi porrexit; ad secundum verò men-
 tem pariter suam declaraturus, sinistrum pulsavit latus eoque signi-
 ficavit, se corde Jesum complecti suum. Cumque sequenti, quo
 exspiravit, die loquelâ rursus uteretur, denuoque jam laudatus Dn.
 Confessionarius ipsum adiret & applicatis ex verbo Dei solamini-
 bus inter alia de mundi ingratitude termocinaretur, agrotus re-
 spondit: Ich habe die Welt überwunden mit Gott / & seqq. scripturæ di-
 cta sibi ipse applicavit: Nach dir Herr verlange mich mein Gott ich hoffe
 auff dich. Der Herr ist mein Licht / spricht meine Seele / drum wil ich auff
 ihn hoffen. Treu ist Gott / und kein böses an Ihm. Die auff den Herrn
 hoffen werden nicht fallen. Inter alia quoque fidei plena notanter in
 hæc erupit. Ich will mit den Engeln das Weihnacht-Fest im Himmel hal-
 ren / tandemque eximius his clausit suspiriis: Sol ich den auch des To-
 des Weg / Und finster Strassen reisen / wollen / so tret ich Bahn und Weg /
 den mir dein Augen weisen / du bist mein Herr / der alles wird zu solchem
 Ende kehren / daß ich einmahl in deinem Saal / Dich ewig möge ehren.
 In qua devotione usq; ad beatam analysin perseveravit, quodque no-
 tandum, eodem 7. Dec. die, quo Parens ejus ante 29. annos defun-
 ctus est, agrotare Nolter cœpit, ipsoque exequiarum Parentis die,
 nempe 14. Decembris inter 7. & 8. vespertinam beatè exspiravit. Nos
 vero hos & similes præmaturæ mortis casus fortuito vel frustra eveni-
 re non credamus aut parvi æstimanda putemus. Exempla sanè per-
 versa generationi, & robustis fastuosisque sistuntur non iniuper ha-
 benda, sed animo intimè revolvenda: exempla inquam ad poenitentiam
 non cras demum sed hodie agendam clarissimè invitantia. Et quid aliud
 quæso talismodi casus loquuntur nisi hoc, ut nunquā non cogitare ve-
 lis, ô homo quisquis etiam fueris, non esse tibi manentem in terris ci-
 vitem, nec ullo cuiquam die securo esse licere, sed ubivis & semper te
 à morte expectari, ideoque inquirendam tempestivè stabilem illam se-
 dem, quæ futura est, & in illud ante omnia intendendum tibi, ut ipse mor-
 tem quovis die & loco antevertas h. e. talem te vel hoc ipso præpares
 die, qualem te Deus esse desiderat: Superest id, cujus gratia etiam
 hoc scribendi officium incepimus, ut Vos, Cives honoratissimi, ad
 paratas beatissimi LINDEMANNI nostri exequias, vestrâ cohonestan-
 das frequentia excitaremus. Non multis id rogo verbis, ubi sanè quem-
 que nostrum & benevolentia sua & merita domus LIN-
 DEMANNIANÆ ad illud invitat, quod desidera-
 tur. Valet in Domino!

P.P. Rostochii Sub. Sigillo Acad. d. 29. Dec. 1698.

ges ac Principes sæpè attoniti audivere: Sua-
eminentis vim, non secus ac Demosthenici
petum imperij Proceres sæpè sensere. De
non tantum privati, sed & publici partibus,
inis forma, de religionis purioris vindicijs,
ibus rectè instituendis, litium prolixis telis
ad publicam salutem conservandam necessa-
ovellorum nostri ævi, novas Utopias somni-
lut alter Sulpitius, studio, usu, experientiâ, &
sed & archivis actisq; publicis haustâ scientiâ
planè lepore differebat. Deniq; Encomio Lucij
storū disertissimū & oratorū jurisperitissimū
t. Accedebat naturalis cum decenti venustate
ta gravitas, in divino cultu pietas, in homini-
s, in negocijs expediendis dexteritas, in adver-
peris continentia, in fortunæ instabilitate
quâ bonæ conscientiæ scuto munitâ, omnes
impiarum, invidiæ & livoris ictus ac morsus
repulit. Aulicis negocijs gravibusq; causis
& occupatissimus fuerit, semper tamen
in respexit, ejus ut quondam alumnus, ita
as defensor, imò & excultor perpetuus fuit.
viro consultissimo Joanne Albino, pandectarum Pro-
fente, eidem in officio successus & in collegium Juridici
us fuerit; præstitit se quoq; in hac vitæ statione fidum
iones crebræ, publicæ curæ & molestiæ, eum aulicos &
iri & Labeonis J. C. exemplo annum quasi cum labori-
quibus tamen cum sensim nimis irretiri & aulæ astringi
caria viri consultissimi Christiani Obmichij J. D. eximij,
demicum sibi creditam, luculenter fœneravit. Virtuti-
n adversus affectuum motus, & adversitatum impetus
mavit, seq; invictum reddidit: ast à morbis corporis se-
otius quò animo fortior, eò semper fuit corpore debiliore:
um in itinere quodam officij ratione suscepto, correptus
ti initio typum tertianæ simplicis gessit, ita non multò
sentavit, & in ædis inducijs indultis, majori paulò post
fluans, incrementum sumpsit, in quartanam degenerans,
Accesserunt lienis & melsaræ obstructions, & quar-
ples scorbutus, perennis itidem à capite ad fauces & pul-
alcens indefinens tussis, cujus vehementia, venula pul-
monum